

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΟΥΔΙΟΥ ΚΑΙ Η ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Α'. Διαβάθοντας προχθές στις εφημερίδες την εθέρση για τη σύσταση «Φοιτητικού Συνδέσμου», θυμήθηκα την παλιρά «Φοιτητική Ένωσις» του 1909.

Έχουν πολύ αρχαία καταγωγή ή ντομάτες. Κατάγονται από τους Σταυροφόρους !...

Ήταν κ' αυτή γέννημα της επαναστάσεως που έκυφορείτο. Οι αξιωματικοί σιγήρχοντο σε συμβούλια παζουζόνως... μιστικά, σύλλογοι πολιτικόνιοι και ποικιλώνιοι εφ'όρτων ανών κρημιδοάκια, ή εφημερίδες έ-κράσαν με τους τρομακτικούς τον τί-πλους τα νεύρα των αναγνωστών τους.

Μέσα στο Πανελλήνιο αυτό σιγο-δράσιμο, το Πανεπιστήμιο, ο «Φάρος» της «Ανατολής», ή «Δόξα» της «Ελλάδος», όπως το άποκαλούσαν τότε ή έ-φημερίδες, για τις όποιες μόνον ίσπε-θετικο βαθμίοι κρίσεων ή κατακρίσεων ίπληθζαν, θα έμενε άπαθής των πραγ-μάτων θεατής ;

«Όχι βέβαια !...»
«Η άληθεια είναι ότι το Πανεπιστή-μιο είχε χρόνια πολλά να κινήη και να δράση.
«Έπειτα άπ' την ένδοξη εποχή του Στάθμ του Ζουλιώτη, σιμβολιογρα-φοίντος ήρώτος τότε τον Δρόσια, με τή Ενώγγελλια και τή «Όρεσπακιά, το Πανεπιστήμιο είχε πέσει σε νάρκη κ' άκωνοσία.

Κάποια μικροφασαρία έβγαζε κατόπιν για το Στήμα της γυμνα-στικής των φοιτητών, προποστατόνιον του Δημ. Λόντου, πολιτενο-μένου τότε και διηγήθουρ στην Άθήνα και του Γ. Παπανδρέου, ύ-παρχου της Παιδείας σήμερα, φασαρία, ή όποια δέν κατόρθωσε ν' άνωρθή στο έπίπεδο των «Φοιτητικών ταραχών». Έτσι ή δράση και ή ζωή του «Φάρου» της «Ανατο-λής» και της «Δόξας» της «Ελλάδος» ξεθώριανε στα κερφενία του «Αου-βέττας» και του «Κορσάρ» με «τρούι-φω» ή κομμιά «πρέμα» και στα πα-τάκια των σινατανταπολιών της Νεαπόλεως και του Κολωναίου, ό-που έθωρζε σάν όρηγ άδωκωμένου λαού που έξεγειρείται, κατακόκκινη ή φασκοιλάδα, στο παρακολούθημα καμ-μιάς προχοντινής μωδιασρούλας— που ή δόξες ή σημεριάνες— και σε καμιά καντάδα στα Έξωζαγια :

Σύνα, ξύνα γλυκεία μου παρθένα
Απ' τον ύπνο σου πειά το γλυκό
Από χείλη ν' άκούσης θλιμμένα
Ένα λόγο κρυφό, μουτικό...

Η κίνηση όμως ή πολιτική, τα άγθρα των εφημερίδων, το ξεφύ-τασμα σιλλόγων επαναστατικών, ή κινήσεως των σωματείων και ή μιστική ανενεργεία των άξιωματικών ξεσηχώσαν τους φοιτητάς και τους έσκυμαν να καταθέσουν την... επείρα.

Η ιδέα της συγκροτήσεως επαναστατικού φοιτητικού σωματίου έλήφθη μεταξύ μιάς ντοματοσάλατας και μιάς όκάς ρετινάς στο μακαζάνιο των αδελφών Κανελλοτόντων, κοντά στην πλατεία των Κολοκαίων. Ο σιυλάβων αυτόν, ήταν, άν δέν άπατώμω, ό Πάνος ό Τραπίλιας, διάδοκός της Νομικής τότε και σήμερα βουλειτής Κυ-θέρων.

Θά κάνουν κ' ή ντομάτες, φαίνεται, Επανάστασι !...

Έκει που έκοβε μια κατακόκκινη και σαρκώ-δη ντομάτα, ξεφώνισε έξωρα :

— Άμα κόβω ντομά-τα, μου φαίνεται πως σιράω άνθρωπο !... Δέν έξρω βέβαια πως βού-σκω τόση οικιότητα με-ταξύ ντομάτας και άν-θρώπων... Ίσως γιατί το έσωτερικό της μοιά-ζει καταπληκτικώς με την ανθρώπινη σάρκα.
— Έν τακατή περι-πλώσει, του είπαμε, δέν θα πιάνης βέβαια ντο-μάτα στα χέρια σου.

— Άλεξαντίας, Μ' άρέσει να τις κόβω, άπάντησε.
— Τότε, έπν θα γίνης Νέρον.
— Μην άστευθείστε. Ήθελα όλοι οι κακοί άνθρωποι να ήταν ντο-μάτες να τους κόβω φρέσες—φρέτες !

— Μά τότε, άφού θέλεις να κό-νης κάθαροι, σφάζε και μερικούς προδότες της πατρίδος και μερικούς πολιτικούς. Νά μιά στρογγυλή ντο-μάτα, μιά γυαλιστερή χοντροκομί-τα εκεί κάτω. Είνε ό Μ.... (πρό-κειται περί πολιτικού που έινε ση-μερα νεκρός) των ντοματών. Βάλ-του εδύς μαχαίρι ! Για κύττα και μιά άλλη σεβασμία εκεί πέρα. Άν ή ντομάτες είχαν άρχηγούς, αυτή ά-φρεϊκτος θα ήταν ό Δ.... Νά και κάπ άλλες μικρές και στρογγυλές, που κούφζαν κάτω όπ' το τραπέζι. Αιύτες, θαρρείς, άτ συνομοτούν. Θά κάνουν κ' ή ντομάτες φαίνεται έ-πανόστασι....

— Γιατί να κάνουν επανάστασι ;
— Κατά της φαυλοκρατίας της γούλης των.
— Δέν καταλαβαίνω.

— Νά, μιά ντομάτα φαυλοκράτης π.χ. ξεπλώνει τις όφες της και ρου-φάει τους χιμους της γής, που ήταν προσημειμένοι για της διπλής ντο-μάτας τις όφες....

— Νά έχουν κ' ή ντομάτες άρα-γε Πανεπιστήμιο ; πετίετα και ροταίε ένας τρίτος.
— Γιατί όχι. Νά μιά ντομάτα κωκομύσσηνη. Γιατί να μην έφε-ό Μιστρούτης ; Φαντάσου, άλλθεια, μιά σφή ντομάτα, άγονισμέ-νη ύπερ της γλώσσας των ντοματών και φοιτήζουσαν το γένος το ντομακίων ! Γιατί έχουν κ' ή ντομάτες Ιστορία κ' Ιστορία ένδοξη.

Μιά πρόγονος των μιά φορά ξεπα-τώσε έναν βασιλιά και σε μιά Ίτα-λική επανάστασι, κατά της ξένης κατοχής, έσωσε τους γενναίους συ-νομίτας από άφρεϊκτο σύλληψη και θάνατο, με τα κοψίματα που τους έ-φοδωόρησε και τους άνάγκασε να βγουν έξω και να δούνε την ένέδρα που τους έστηναν. Φαντάσου με τί στόμφο και τί ένδοξό έγωισμό, θα τα διαγείναι αυτά ό Ιστορικός καθή-γητής των ντοματών και τί εγερτη-ρίους λόγους που θα βγαίνουν οι πολιτικοί των όήτορες !

— Έδώ στην Έλλάδα, να έδρασαν ποτέ ή ντομάτες ;
— Στις έκλογές ήνε το όρθε τους. Άλλά και στην άρχαία επο-χή θ' άναφρόντα. Δέν γίνετα.... Τά χρυσά μύλα των Έσπεριδών τι ήταν, σάς παρακαλώ ; Μερικοί λένε πως ήταν ποικιλιάμια. Έ-παρτέματ μου να έχω άποίρησαν ως προς αυτό.

— Γιατί ;
— Γιατί εχρυσόμιασ οι Ίταλοί κ' οι Γάλλοι κ' όλοι οι πολιτι-ομένοι λαοί της Εύρώπης όνομάζων τις ντομάτες (πομ—ντ—όρ) ή (πομντόρε).

— Έκτός τούτου, πετίετα ένας άλλος, οι άρχαίοι τά ποικιλιάμια τά έλεγαν κήληα Περωκία κ' όχι χρυσά μύλα.

— Όστε βλέπετε, πως ή ντομάτες έχουν άρχαία καταγωγή. Κα-τάγονται άπ' τους Σταυροφόρους.

— Άλλά... παρ' όλίγω να φύγομε άπ' το θέμα μας. Για την «Πα-νεπιστημιακή Ένωσις» άρχίσαμε και στη Βοτανική λίγο έλειψε να παρασηφθώμε.

Έκει λοιπόν, κουνέντα στην κουνέντα, άποφασί-στηκε να συστηθ ή ένι φοιτητικό σωματίο επα-νωστατικό. Οι καταβο-χθίζσαντες τη... ντοματο-σάλατα έδωσαν τα χέρια τους και τη σχετική... εί-δησι στις εφημερίδες περί συστάσεως φοιτητικού συν-δέσμου, έχοντος πολιτικό σκοπό και... μέλη άνωρθί-μια.

Οι πρώτοι που προσή-λπιόθησαν ήταν μερικοί φίλοι. Αιύτη παρέσθσαν

Και τα χρυσά μύλα των Ερ-σπεριδών, τί άλλο ήταν παρ' ντομάτες ;

...Στις εκλογές ήνε στο όρθε τους.

Μεταξύ μιάς ντοματοσάλατας και μισής όκάς ρετινάς...

άλλους κ' έτσι τὰ μέλη ἀνήλθαν στο σεβαστό ἀριθμὸ 18 !...
 — Τόσες νὰ εἶνε κ' ἡ ἡμέρες ὅλων τῶν πολιτευομένων τῆς Ἑλλάδος! εἶπε ὁ φοιτητὴς τῆς φιλολογίας Κόντος ἀπὸ τῆς Λαμίας, καὶ ἐπανελάσαν ὁ ἄλλος, ἐν ζωῆφ :
 — Ἀμυήρηρήν !

Οἱ πρῶτοι ἰδρύται τῆς «Πανεπιστημιακῆς Ἐνώσεως», ἀπ' ὅσους θυμοῦμαι, ἦσαν ὁ Τοῦτσιλίας, καθὼς εἶπαμε καὶ παραπάνω, ὁ Παν. Τρυγονίδης, δημοσιογράφος τότε καὶ σήμερα χορηγιστής, ὁ Παν. Κιτζίος, γυμνασιάρχης σήμερα στὸ Καστέλλι, τοῦ νομοῦ Ἡρακλείου στὴν Κορίνθ, ὁ Βενετῆσις· διευθύντῃς σήμερα τῶν Γραφείων τῆς Βουλῆς, ὁ Γιάννης ὁ Κωνστανταράκης, ὁ ὁποῖος, δὲν γνωρίζω ἂν βρίσκεται ἀκόμα στὸ ἔργο τῆς Παιδείας, ὁ Ταμπούρατζῆς ἐπὶ τῆν Κορίνθ, ὁ Τρυφονόπουλος, ὁ Κόντος ἀπὸ τῆς Λαμίας, ὁ Κ. Σωτηρίου ἀπὸ τὸ Μενίδι, καθῆγητῆς τώρα, ἂν ἔμαθα καλά, τοῦ διδασκαλίου Πειραιῶς, ὁ Ἀβραάμ, ἂν δὲν ἀπατάωμαι, ὁ σημερινὸς ἑπισημὸς τῆς Δακτυοσύνης, ὁ Νίκος ὁ Καραθῶνης, ὁ Μάνος ὁ Βατάλας, ὁ Πύρρος ὁ Γιαννοπούλας καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐμνήσαν καὶ τὸν ὑπομαινόμενον.

Ἡ ζωὴ ἦταν ἄλλοτε, τότε, ἡ σκέψις χωρὶς κακία καὶ ἡ διάθεσις χωρὶς ἐπιεταλλόμενον. Ἡ φίλια ἦτανε φίλια. Τὰ πορτοφόλια ἦσανε κενά. Ὁ βίος ποιητικὸς Μπουκέτος καὶ ἀνοχιτάκαρος. Ὅτι εἶχε καθέννας ἦτανε κοινὸ. Τὰ λεπτὰ τὰ ἐφοδίαμα ἀπὸ τῆς πρῶτης ἡμέρας καθὲ μῆρος κ' εἶπατε ἀρχίζε ἢ... βιοπάλη. Ὁ Βενετῆσις καὶ δὲν θυμάμαι ποῦς ἄλλος, πῆγανον καθὲ Κυριακῇ κ' ἐφάναν σὲ κάποια ἐκκλησία, στὸν Ἄϊ—Δημήτριον τοῦ Ψευρῆ, ἂν δὲν κάνω λάθος, κ' ἡ ἀμοιβὴ τῆς ψαλιτζῆς τὸν τέχνης μετεβάλλε-

το εἰς εὐθμία συμπίπτει φοιτητικῆ... Ἐνίοτε λάβαιναν μέρος ὡς ψάλτες καὶ οὐ καμιά... κληδεία! Καὶ τότε τὸ ῥαγμα στὸ γλέντι, στήν καλύτερη Ἀθηναϊκῇ οἰκίᾳ καὶ δὲν ξεχνοῦσαμε νὰ ἐνχορηγήσουμε καὶ τὸ... μακαριῆ, ψάλλοντας ἐνέστηρια ἰστέρο αἰωνίας ἀναπαύσεως αὐτῶ, ἀνακατομένα μὲ λαβὰ ἄσπιζα :
 "Ε, τοινο—τοινο—ταινο,
 τὸ φουστανάκι σ' εἶν' κοντὸ !...
 ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.
 ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνείχεα.

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

ΜΕΣΑΙΟΝΙΚΕΣ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

Εἶνε ἀδύνατο νὰ φαντασθῆ κανεὶς τῆς φοβερῆς τερατολογίας, τῆς ὁποῖας διέδιδαν οἱ κληροῖοι τῆς Δύσεως κατὰ τὸ μεσαιῶνα γιὰ νὰ συγκρατοῦν στήν πίστι τὸ λαὸ, ὁ ὁποῖος τότε θροσκόταν στήν πῶ σκοτεινὴ ἀμάθεια. Τερατολογίαις ἀπ' ἑνὸς καὶ ἀπ' ἑτέρου ἀπέρα ἄγια λειψάνα. Κάθε ἐκκλησία τῆς Εὐρώπης εἶχε ὀλόκληρη σὺλλογὴ λειψάνων. Στῆς ἐκκλησίαις τῆς Βυρτεμβέργης π.χ. ἐφινδασάντο κομμάτια ξύλων ἀπ' τὴν Κιβωτὸν τοῦ Νῶε, σταλαμιατῆς ἀπ' τὸν Ἰδῶντα τοῦ Κυρίου πῶ θρόνονος τὸς τρεῖς παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ, τιμὸ ξύλο ἀπ' τὸ σταυρὸ, τριχες ἀπὸ τὸν πάγονα τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου.

Στῆ Σαροῦντι ἐπεδεικνύετο... ἡ ψυχὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, τῆς ὁποῖας εἶχε δεχτῆ ὁ Ἁγιος Νικόδημος στὸ... παντῆλι του !... Στῆ Δρόσθι ἐφινδασετο μιὰ φτεροῦγα τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Ἐκτός αὐτῶ ὅμως ἔπλησαν καὶ διάφοροι... μεταπλάτες ἄγιων λειψάνων, οἱ ὁποῖοι τὰ νομαζάν ἀπὸ τοῦς ἰδοκτιχῆς τὸν καὶ τὰ περιέφεραν πρὸς ἀργυρολογοῖαν στῆς ἀγορῆς καὶ στὰ πανηγύρια.

Ἐπίσης ἐνὰ ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα καὶ χαρακτηριστικώτερα ἔθιμα τοῦ μεσαιῶνος ἦσαν τὰ λεγόμενα «Γέλια τοῦ Πάσχα». Πίστευαν διηλαθῆ ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἔφερε τὴν πανηγυρίζεται μὲ ἀπόλυτη εὐθμία καὶ χαρὰ καὶ γι' αὐτὸ κατέφευγαν σὲ γάμους μὲσον πῶ μπουροῦς νὰ προκαλέσῃ φαιδόχητα καὶ γέλια, γέλια ἀκατάστατα, τρελλά, τρανχατά, ξεθεωτικά. Ἀκόμα κ' οἱ παλῆδες αὐτῆ τῆν ἡμέρα, ὅταν ἀνέβαιναν στὸν ἄμβωνα, θέλοντας νὰ προκαλέσουν τὰ γέλια τῶν ἀρχορῶτων τῶν, ἀφίταν τὸ συνηθισμένον κήρυγμα τοῦ καὶ κακάρῶσαν σάν κότες, γαυρίζαν σάν σκόλοι, κελαιδοῦσαν σάν κοτσόφια κλπ., κλπ.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΓΝΩΜΕΣ ΤΟΥ ΔΑΡΩΣΦΟΥΚΩ

— Ἡ γεροντικὴ τρεῖλλα ξεπερνάει κατὰ πολὺ τὴ νεανικῇ.
 — Τίποτε δὲν διαστρέφει περισσότερο τὸ ἀφέλεις ἔθος σοῦ ἢ προσπάθεια τῆς ἐπιειξεῶς του.
 — Ἡ ὀκνηρία τοῦ νοῦ ὑπερβαίνει τὴν ὀκνηρία τοῦ σώματος.
 — Ἡ ἀνανδρία εἶνε χειρότερη ἀπὸ τὴν κακοῖθεια.
 — Ἡ τύχη καὶ ἡ διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ δυνάμεις πῶν κυβερνοῦν τὸν κόσμου.
 — Μερικῆς φορῆς οἱ ἀνθρώποι εἶνε ἐδυχεῖστεροι ὅταν θροσκοντι στήν πλάνη παρὰ ὅταν ἀταλλάσονται ἀπ' αὐτῆ.

ΠΑΛΗΣ ΔΟΞΕΣ ΚΑΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ

ΑΝΕΚΟΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ

Πῶς μεγαλώνουν τὰ ἔθνη. Ἐνα σπάνιο δυσκολαπόκτητο παρῶσημο. Τὸ... ἀλέξισφαίρο. Ποῖον κυνηγὸν ἢ σφαίρας. Τὸ μπιφτεκὶ τοῦ κ. Υπάρχου. Γιὰ νὰ καλοπερνᾶνε οἱ ἄνδρες. Ἐνας γάμος κάτω ἀπ' τὰ κανόνια τοῦ ἐχθροῦ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 97 ὁ Παῦλος Κουντουριώτης ἦταν κυβερνήτης τοῦ «Ἀλφειοῦ». Μιά μέρα λοιπὸν, ἐνὸς ἐξουβάριζε εἰς τῆς ἀκτῆς τῆς Αἰκατερινῆς τὰ τρώματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν συγκρατηθεῖ ἐκεῖ οἱ Τούρκοι, τοῦ ἀνήγγειλαν τὸ θάνατον τοῦ συγγενοῦ τῶ ἀνεποπολοῦχοῦ Ἀντωνιάδη, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει ἡρωικῶς μαχόμενος ἐπὶ λέπ πατρίδος. Ὁ Κουντουριώτης δὲν ἐταράχθη.

— Ὁ Ἀντωνιάδης ἔτεσε θῆμα τοῦ καθῆκοντος, ἀλλὰ μόνο μὲ θῆματα μεγαλώνουν τὰ ἔθνη καὶ ὄχι μὲ λόγια, εἶπε ὑπερήφανα.

Τὸν Ἀντωνιάδην τὸν συνώδεε στὸ ἴδιο ἀκάτιο πῶ σκοτώθηκε καὶ κάποιος ναῦτης, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ θάνατον τοῦ συντρόφου του ριζήκε πληρωμένος στῆ θάλασσα γιὰ νὰ σωθῆ. Καθὼς ἐπλησίαζε στὸν «Ἀλφειὸν» κάποιος ἀπ' τοῦς ἄνδρες τοῦ πληρωματος φώναζε στὸν Κουντουριώτη :

— Κύριε κυβερνήτα, εἶνε πληρωμένος !
 — Ὅχι, εἶνε παρασημοφορημένος ! ἀπάντησε ὁ Κουντουριώτης καὶ ἔπεισε νὰ φύλῃσῃ τὸ γέναιο ναῦτη, ἐπὶ τῆς ζητωκρανῆς τῶν ἀνδρῶν.

Κατὰ τὴν ἴδια ἐπιχείρησι τῶν ἀκτῶν τῆς Αἰκατερινῆς ἡ παντοδύναμος τοῦ «Ἀλφειοῦ» εἶχε τρομπηθεῖ ἀπὸ τῆς σφαίρας τῶν Τούρκων, ἀλλὰ ὁ Κουντουριώτης δὲν ἀπομακρινόταν ἀπὸ τῆς γέφυρας πῶ εἶχε γίνε κ' αὐτῆ σκόζος τῶν ἐχθρῶν.

— Ἐκτίθεσθε πολὺ, κύριε κυβερνήτα, τοῦ παρατήρησε τότε ὁ ἀξιωματικὸς πῶν διηθῆνε τὴν πορεία τοῦ πολεμικοῦ.

— Μήπως ἔχεις ἐσὺ κανένα ἀλέξισφαίρο νὰ μοῦ δώσης; τοῦ ἀπάντησε μισοειρωνικά ὁ Κουντουριώτης.

Καὶ ἀμέσως ἐπρόσθεσε :
 — Δὲν τὸ ξέρεις πῶς ὁποῖος φυλάγεται ἐκεῖνος τὴν παθαίνει ;...

Ὁ Κουντουριώτης ἦταν πάντοτε πιστὸς τηρητής τῶν θεροκοντικῶν τύπων καὶ ὄχι μόνον ὁ ἴδιος φύλαγε τῆς νηστείας, ἀλλ' εἶχε τὴν ἀξίωσι νὰ μὴν τῆς παραβαίνων ὄτε οἱ ἄνδρες του.

Μιά Μεγάλῃ Ἡδομάδα, ἐνὸς καθάταν στήν καμινά τὸν τὸν χτύπησε ἀξαφνα μωροδιά κρέατος. Σηκώθηκε τότε ἀμέσως καὶ πῆγε σὲ καρὸ τῶν ἀξιωματικῶν.

Ἐκεῖ βρήκε τὸν ὑπάρχου, ὁ ὁποῖος εἶχε μωροδιά τὸν ἕνα καρῶτα μπιφτεκὶ καὶ καταγινόντα νὰ τὸν καθαρῶθῃσῃ. Ὁ Κουντουριώτης χωρὶς νὰ πῆ λέξι πῆρε τὸ ἀπαγορευμένον φαγητὸ καὶ τὸ πέταξε στῆ θάλασσα, λέγοντας στὸν ὑπάρχου :

— Σοῦ ἐπιβάλλω δεκαπενθήμερον φυλάκισι, γιὰ νὰ μᾶθῃς ἄλλοτε νὰ τρώς κρέας τῆ Σαρακοστή !

Ἐπιπλέον τὴν ἀσθηρὴν αὐτῆ τιμωρία τοῦ ὑπάρχου, δὲν παρατηρήθηκε καμιά παρόμοια παράδοσι στὸ πλοῖο πῶν κυβερνοῦσε.

Ἐν καὶ ὁ Κουντουριώτης ἦταν ὁ ἴδιος λιτοδίαιτος, ἐννοοῖσε ὅμως νὰ καλοπερνῶν οἱ ἄνδρες του ἀπὸ ἀπόψεως τροφῆς. Ἐνας μάλιστα ἀπ' τοῦς κριωτέρους λόγους γιὰ τὸν ὁποῖο τὸν ἀγαποῦσαν τὰ πληρωματα ἦταν καὶ τὸ ὅτι, πολλῆς φορῆς διέθετε σχετικὰ ποσὰ ἀπὸ τῆς ἀποδοχῆς του γιὰ τὴν καλύτερησι τοῦ σισαίτιου.

— Προτιμῶ ἐγὼ νὰ φάω μονάχα ἐληές, ἀλλὰ νὰ μὴ λείψῃ τὸ κακάο ἀπὸ τοῦς ἄνδρες ! ἔλεγε κάποτε στὸν ἀείμνηστο βασιλεῖα Γεώργιο.

— Γι' αὐτὸ εἶνε καλοθερμεμένον καὶ σὲ ἀγαποῦν τόσο πολὺ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ βασιλεῦς.

Μιά μέρα, κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1912, γινόνταν πάνω στὸ θεωρητὸ «Ἀβέρωφ» ἕνας... γάμος. Παντροῦσταν ὁ λιμενάρχης Μούδρου καὶ κομπάρφος ἦταν ὁ Κουντουριώτης.

Τῆ στιγμῇ πῶν διαβαζόντο τὸ Εὐαγγέλιο, πλησίασε ὁ ἐπὶ τῶν σημάτων ἀξιωματικὸς καὶ εἰδοποίησε :

— Ἐνεφανίσθη ὁ ἐχθρός, κύριε ναυαρχε !
 — Πολὸ καλά, ἂς περιμένει ! ἀπάντησε ὁ ναυαρχος.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀρχιμανδιότη πρόσθεσε :
 — Κάμε γρήγορα, παποῦλη, γιὰ νὰ μὴν τοῦς ἀφίνομε νὰ περιμένουν !

Ὁ Τουρκικὸς στόλος εἶχε κάνει πραγματικὰ τὴν ἐμφάνισι του, ἀλλὰ μόλις εἶδε τὸν «Ἀβέρωφ» τρομοκρατήθηκε καὶ χυθῆκε πάλι στὰ ἔθνεα.